

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

790.

E. N. Söderberg

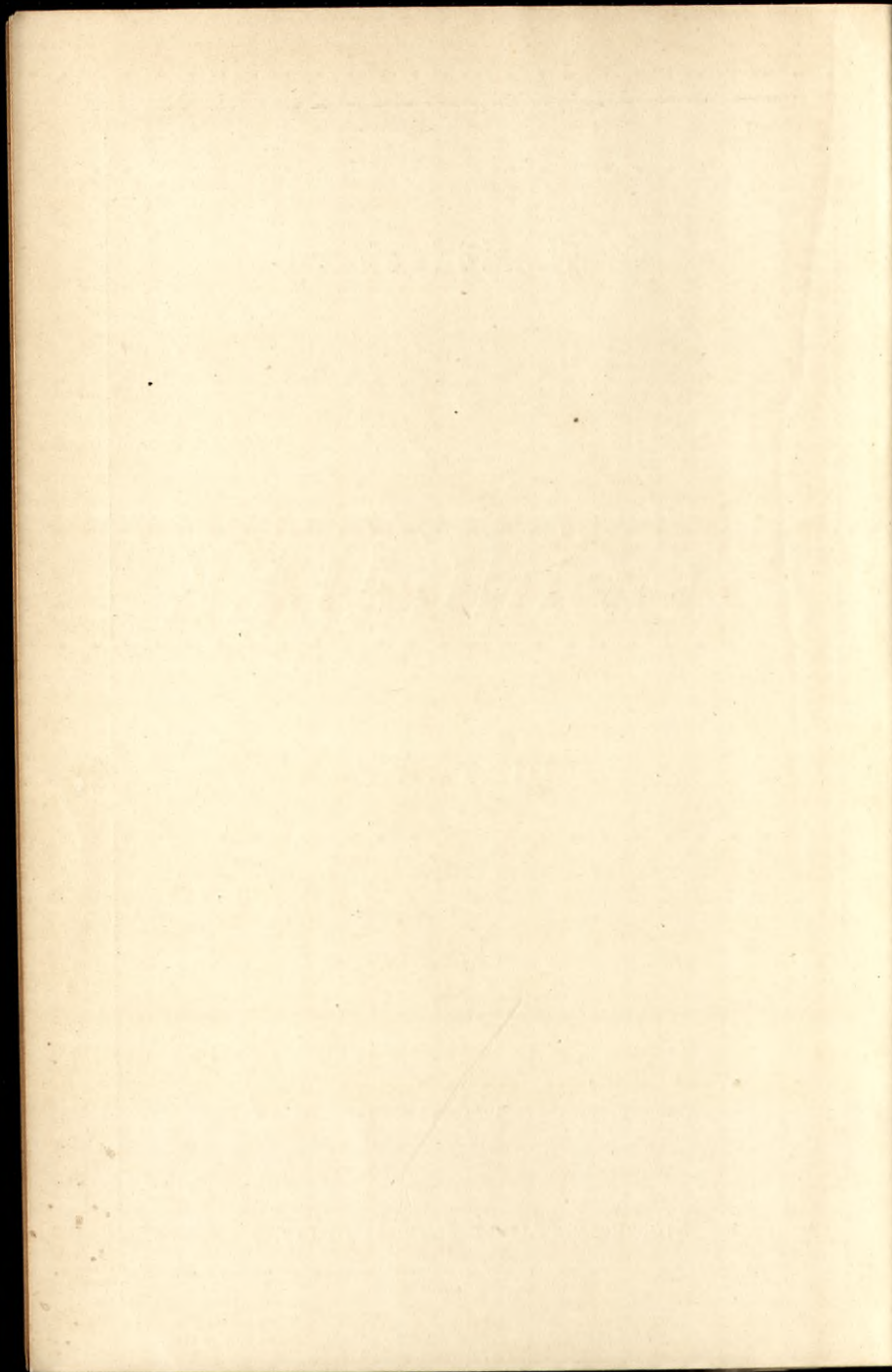
STRÄNGALEK

DIKTER

STOCKHOLM. ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

Pris 1: 50.

♣

STRÄNGALEK

♣

STRANGLER

STRÄNGALEK

DIKTER

AF

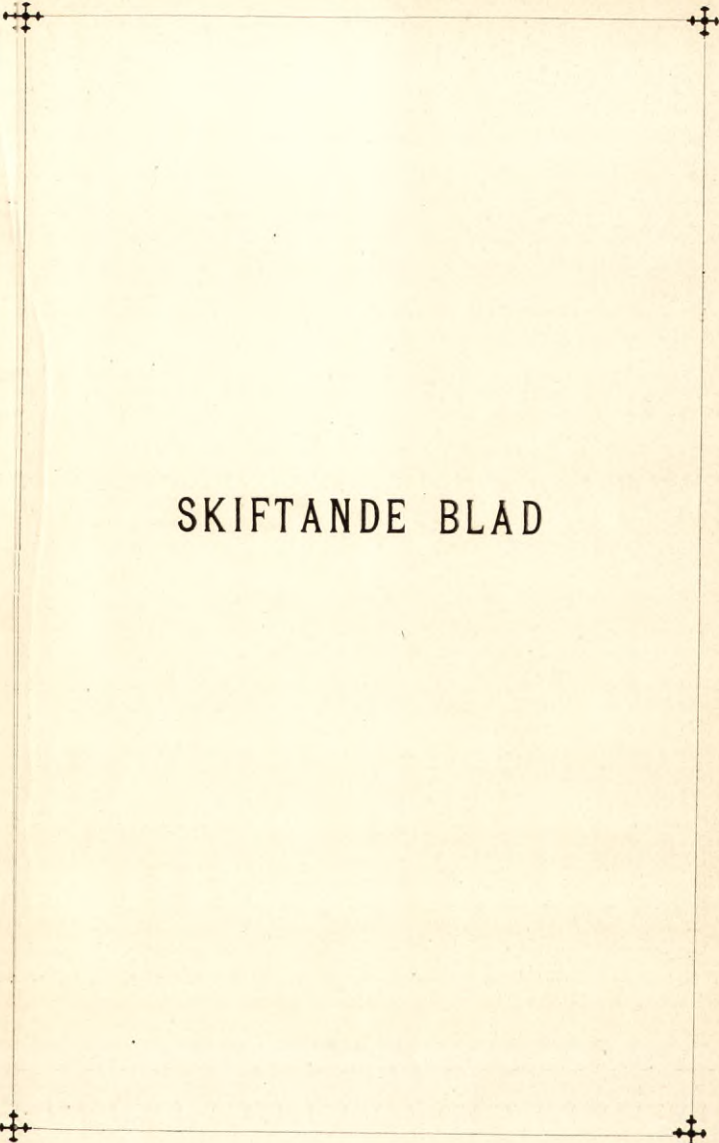
E. N. SÖDERBERG

STOCKHOLM.
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

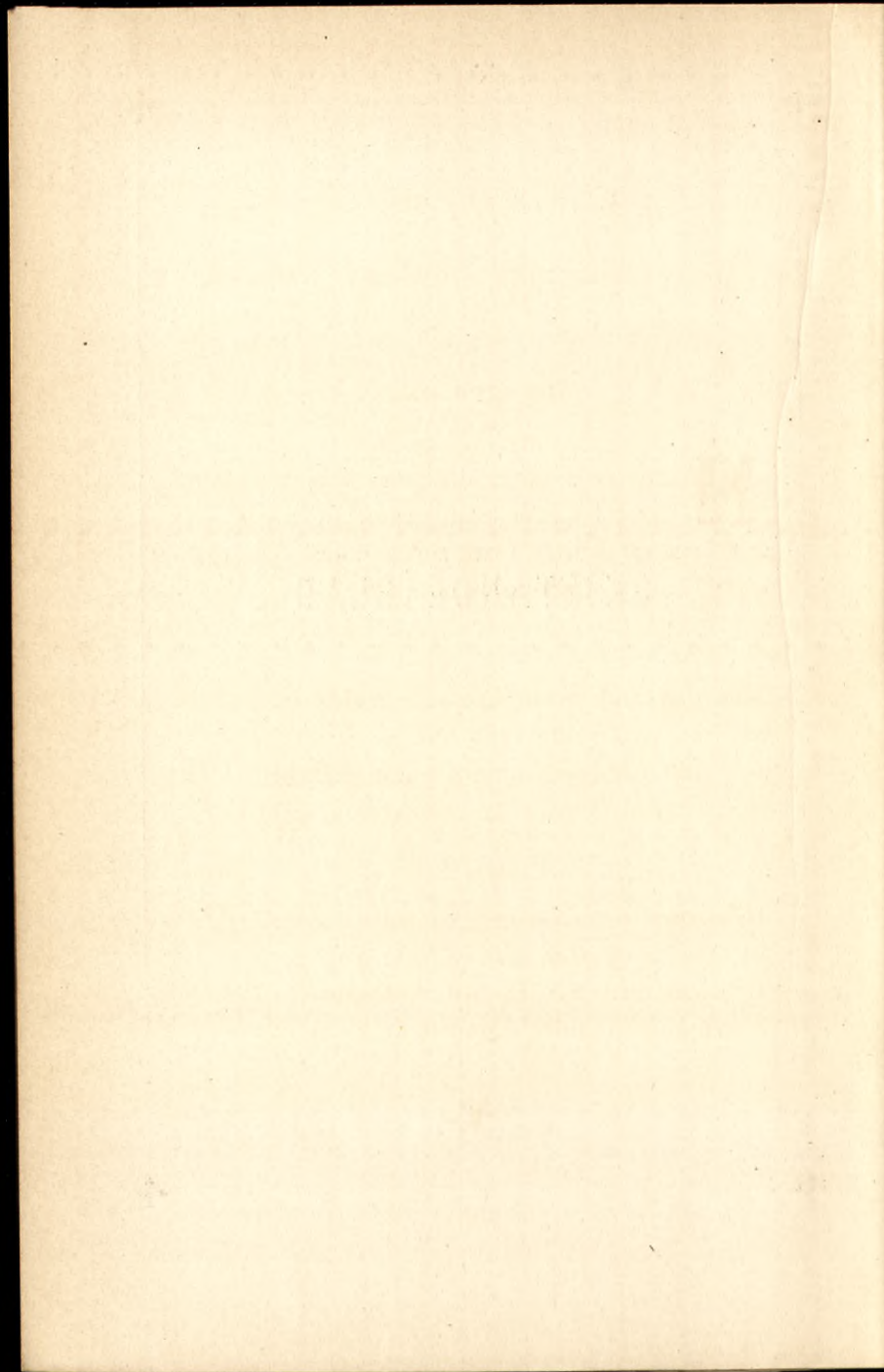
STOCKHOLM

STOCKHOLM.
ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1895.

SKIFTANDE BLAD

Sin egen man.

Högt skattar jag ej den, som slafviskt följer
hvert böljeslag, som genom tiden går,
och fegt sitt hjärtas bästa tankar döljer,
blott han ett bifallsrop af hopen får.

Men den, som ensam står och orädd vågar
sin tro och mening värja mot en värld
och efter mängdens tomma gunst ej frågar,
den mannen skänker jag min hyllningsgård.

Hvad mer, om solnedgången redan glöder
på ljusa fanor; som han svor sin tro!
Ur nederlagen, där han själf förblöder,
en gång hans andes segrar skola gro.

Fädrens minne.

Till gångna släkten och till flydda år
med snabba vingslag mina tankar ila,
när helst jag på de vigda marker står,
där mina fäder fått sin sista hvila.

I hvilken grift enhvar blef jord igen,
därom skall ingen mer mig kunna svara.
De voro alla ringe bondemän,
och inga vårdar deras namn bevara.

Men när jag vänder blicken bort till er,
I fagra sädesfält och trefna gårdar,
då möter mig en syn, som säger mer
än gyllne skrift på stolta minnesvårdar.

Med glädje minnes jag min ringa börd,
när så af fädrens sega slit och möda
jag ännu skönjer mången ädel skörd,
fast såringsmännen slumra bland de döda.

De gamles lefnadsgärning blef ej min,
men mellan mig och dem jag känner bandet.
Gud gifve, när jag en gång somnar in,
att jag som de har tjänat fosterlandet!

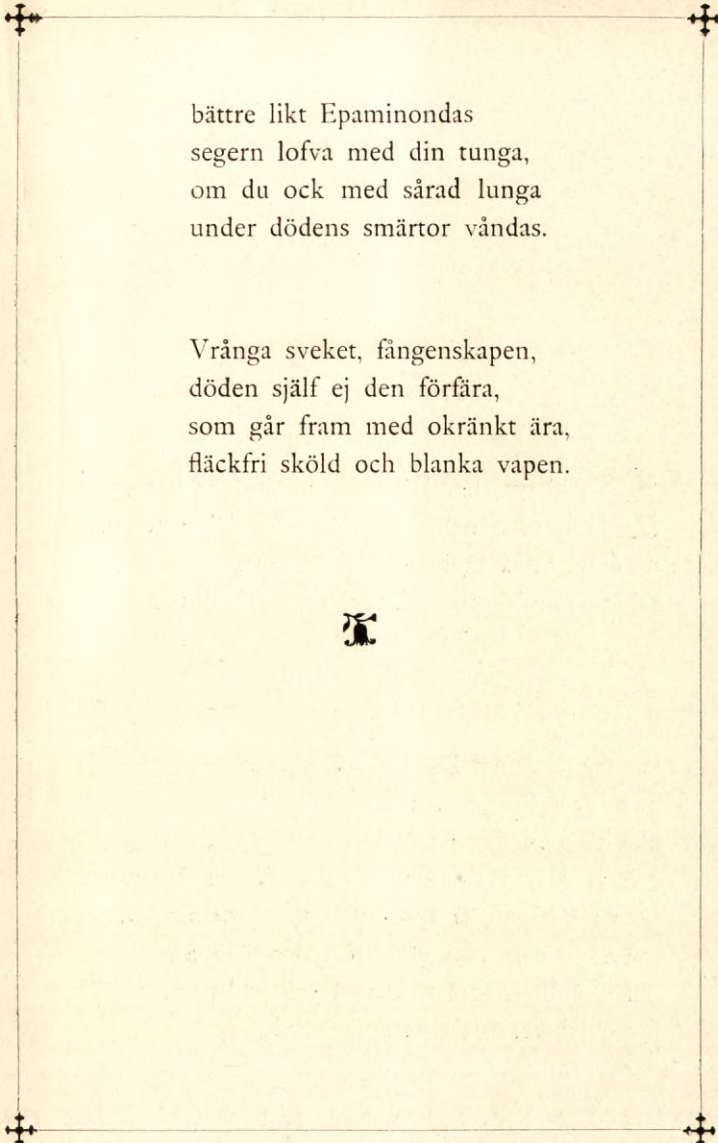

Blanka vapen.

Blanka vapen skall du bära,
när du kastar dig i striden
om de frågor, som i tiden
ligga hvarje hjärta nära!

Till hvad mål din fejd än syfte,
om du vill det gamla stödja
eller nya vägar rödja,
svärd, men aldrig dolk du lyfte!

Hjälp af svek och list ej bida,
hotar dig än undergången!
Bättre sveklös varda fången,
oförrätter ädelt lida,

bättre likt Epaminondas
segern lofva med din tunga,
om du ock med sårad lunga
under dödens smärtor vändas.

Vrånga sveket, fångenskapen,
döden själf ej den förfära,
som går fram med okränk't ära,
fläckfri sköld och blanka vapen.

Diktens värld.

En klagan har jag hört från tidens barn,
att sång och saga från vårt släkte svinna,
att fantasin ej mer sitt trolska garn
kring människornas sinnen mäktar spinna.

Jag fattar denna klagan och förstår,
hur lifvet för så vida mänskolager
likt höstens dag i tröstlöst grått förgår
och mistar mer och mer sin doft och dager.
Och själf jag ofta sport mig tyst och skyggt,
om sång och saga världen redan lämnat,
om skönhetstemplet, hvarpå seklen byggt,
för evigheters evighet är jämnadt.

Jag vet, att där en hetsig kamp för bröd
ej lämnar tanken ro för något annat,
där är på folkets läppar visan död
och där har sagans friska källsprång stannat.
De hjärtan, som af hopplös världssorg blödt,
de äga intet rum för känslor unga,
det släkte, som till döden blifvit trött,
det har glömt bort att dikta och att sjunga,

Hos dem, som blott i tom och veklig flärd
sig sökt ett mål, hvartill de andlöst jakta,
har sången icke heller hem och härd —
och finnes den, så är dess halt ej äkta.
De sinnen, som för högre mål ej glödt,
förstå ej diktens språk, det evigt unga,
det släkte, hvilket dådlöshet gjort slött,
har ingenting, hvarom det kunde sjunga.

Och dock jag diktens blomma funnit har . . .
Den är ej blott en blek och flyktig hägring
från någon lyckligare tid, som var —
nej, än den lefver i sin forna fågring.

Blott där den hinner ej till blomning nå,
där nyttan skoningslöst sitt gissel lyftar,
beredd att hvarje tanke nederslå,
som högre upp än brödbekymren syftar,
där själfviskheten högsta lagen är
och spiran förs af sniken vinningslystnad,
där kärleken är blott ett sjukt begär,
där sanningen och rätten dömts till tystnad.

Från stadens granna hus med deras flärd
försagd den enkla visan ofta viker,
och sagans blyga mö från skogens värld
går tveksamt in i larmande fabriker.
Men människan, som stänges in i bur —
den vare smidd af lyxen eller nöden —
trår stundom ut till frihet och natur
som törstig hjord till källans svala flöden.

Och där en blick ännu med tjusning går
mot dagens sol, mot nattens stjärneglitter,
och där ett öra ännu öppet står
för skogens sus och fågelvärdens kvitter,

där tvenne hjärtan ännu lofva huldt
att trofast dela lifvets alla öden
och rena läppar mötas kärleksfullt,
beseglade den tro, som gafs till döden,
där sorgen genomskimras af ett hopp,
som jordens ve försonar och förklarar,
och glädjen under lifvets hela lopp
sin första, kyska skuldlöshet bevarar,
där människan ännu har vänlig syn
för bristerna och nöden hos sin like,
där anden ännu spanar bortom skyn
ett oförgängligt evighetens rike —
där äger sången alltid hem och bo
och där är sagans tillflyktsort belägen,
där liksom fordom diktens blommor gro
i ensligheten och vid allfarvägen.

Gamla mor.

Du vandrar, böjd af årens släp och slit,
med fåradt änne och med hjässa hvit,
men i den kärlek, som jag speglad ser
i dina ögon, evig ungdom ler.

Så står du för min syn, o moder kär,
och hvart mig lifvet för, du blir mig när,
om jag till lyckans ljusa höjder når,
om jag i sorgens skumma dalar går.

Ty jorden äger ej så fjärran stig,
att ej din kärleks tankar hinna mig,
och när en gång du lyktat lifvets färd,
förblir du kvar hos mig i minnets värld.

I mina barnår till dig jag gick
med hvarje sorg, som grumlade min blick,
och blott med klangen af din milda röst
betvang du tårarne och gaf mig tröst.

Och när jag bytte sorglös barndomslek
mot lifvets allvar, du ej från mig vek.
Nu ber du varmt för fjärran sonens väl,
när ljus och mörker kämpa om min själ.

Din lefnad, anspråkslös och oberömd,
är källan lik, som ligger undangömd
i skogens natt, men ändock speglar af
Guds himmel klarare än stormrördt haf.

Och dock — hur stilla detta lif förgår,
är det en förebild, som jag ej når,
men kan jag själf fullborda något godt,
är det en frukt af hvad din kärlek sått.

Hvad än jag tänker och hvad än jag gör,
ännu din blick jag ser, din röst jag hör.
Ännu som förr inför din ljusa tro
mitt hjärtas stormar lägga sig till ro.

Hvad mig du var och är, jag ensam vet
och minnes det med lifslång tacksamhet.
Frid öfver dina stilla senhöstår!
Gud löne dig, när du till hvila går!

Vid helgmålsringningen.

Det är veckans sista arbetstimma.
Tonerna af helgmålsklockans slag
i den ljumma sommarluften simma,
mildt förkunnande en hvilodag.

In i gamle prästens stilla kammar
lyser solnedgångens varma glöd.
Mellan hvita fönsterlister flammar
hvarje ruta dämpadt dunkelröd.

Helgtyst dagens sista stunder skrida
för den gamle vid hans arbetsbord.
Andaktsfullt begrundar han en sida
af sitt vördade och kära Ord.

Huru än med gamla tankar brottas
nya, som ur tidens tvifvel gro,
huru hugg mot fornärfd sed än mättas,
står han fast vid fädrens enkla tro.

Ty i den han livvets vishet funnit,
och hvad ofta med sin tankeid
djuptänkt forskare ej vann, han vunnit:
stilla hjärtero och samvetsfrid.

Ingen kungsväg är af honom bruten
i den mark, hans samtid röjt och sått,
men, i pliktens öfning oförtruten,
har han stridt och verkat för allt godt.

När de många, som i sorger digna,
för den tröst, han ofta till dem bar,
rörda honom tacka och välsigna,
vet han, att hans lif ej fåfängt var.

Nu i många år har han hört klinga
ifrån tornet helgmålsklockans ljud,
och han bidar blott, att den skall ringa
för hans själ ett stilla helgmålsbud.

Hell dig, gamle! Du har varit trogen
i den ringa sändning, som blef din.
Därför skall du ock, till bärgning mogen,
i din Herres glädje tagas in.

Hembygdsminnen.

Hvart jag i vida världen än må draga,
om fröjd och medgång mina steg ledsaga,
om sorg och motgång mäta ut min stig,
så skall dock aldrig blekna för mitt sinne
det värmade och vårdagsljusa minne,
som jag bevarar, fosterbygd, af dig.

Jag minnes dig, när ljumma sommarnatten
sitt halfljus breder öfver Ljungans vatten,
när vintern sjöarne i bojor slår,
när tinadt vårfält ristas upp af plogen,
när hösten mognat skörden och på logen
för arbetsvana armar slagan går.

Jag ser i skogens sagodunkla gömma
den lugna tjärnens svarta spegel drömma,
beskuggad af den furuklädda mon.
På tysta sätern lyssnar jag i kvällen,
hur hjordarne från sina betesställen
trolskt lockas hem af näfverlurens ton.

Jag följer folket, där med svett och möda
det bärgar in i ladorna en gröda,
hvars första löften frosten ofta svek.
Jag ser, hur lögegolfvets tiljor gunga,
när dragklaveret tonat för de unga
och muntert bjudit dem till dans och lek.

Vid forsen, glittrande i solens skimmer,
betraktar jag det ljusa furutimmer,
som slungas fram af brant och skumhvitt stup.
Den synen ofta allvarsamt mig täljer,
hur bonden för en ringa penning säljer
den rikedom, han ägt i skogens djup.

I dagligstugan, som i vinterkvällen
får ljus från brasans glöd på spiselhällen,
jag lyss till spinnrockshjulens surr ibland.
Jag hör de jämna, regelbundna slagen
i väfstoln, där från arla stund af dagen
en flicka spolen för med idog hand.

Bland djupa drifvor, glindrande och frusna,
i gråblek skymning ser jag kyrkan ljusna,
när julens klockor ottan ringt till slut.
Jag minnes templet fagert björklöfssiradt,
när barnen första nattvardsgången firat
att gå till lifvets hårda fejder ut.

Af allt det goda, som du mig beskärde,
min fosterbygd, jag högst dock skatta lärde
det hem, som hägnade min första vår.
Den rika kärlek, som mig där vardt gifven,
är outplånligt i mitt hjärta skrifven,
ty tacksamheten räknar aldrig år.

Mot dunkla öden mina dagar ila . . .
Men när en gång mot sista hamnens hvila
jag byter stormarne på lifvets haf,
då skall bland alla mina minnens skara
för halfsläckt blick så ljust ej något vara
som det af fädrens bygd och hvad den gaf.

Fiskartorpet.

Ej långt från välbyggdt Östermalm
jag vet en trakt belägen,
dit storstadslifvets sorl och kvalm
förgäfves leta vägen.
Men mer än höga stenpalats
och räta gator likar
mitt sinne denna stilla plats
vid Värtans djupblå vikar.

Bland stammar, resliga och grå,
som knappt för stormen buga,
där står i en idyllisk vrå
en oansenlig stuga.
Århundradenas sol och regn
ha blekt det enkla tjället,
men fornsedskära sinnens hägn
bevarar ännu stället.

Hvad är det då, som breder ut
ett minnets bleka skimmer
på torftäckt tak, kring murken knut
och öfver grofva timmer?

Hvi har väl seklers långa tid,
som slott med jorden jämnat,
skänkt denna koja helgd och frid
och oss i arf den lämnat?

Jo, fordom under detta tak
sitt tjäll en konung hade,
när riksbestyr och slottsgemak
ibland farväl han sade
för att å Värtans fagra sjö,
i Fiskartorpets hagar
med idrottslekar sig förströ
i ljusa sommandagar.

Men ej blott Karl den elftes ro
från riksens hårda fejder
har gjort ett minnets hem och bo
af dessa väna nejder.

Här går ock hvarje dag igen
från tredje Gustafs tider
en sångarhågkomst, hvilken än
sin sol kring trakten sprider.

Ty hit det var, som mången gång
man glad sin kosa ställde
att lyssna till, hur Bellmans sång
i sorglös yra kvällde.
Nu borta är det glädjens hof
bland Fiskartorpets ängar,
där han till Ulla Winblads lof
slog an gitarrens strängar.

Men du, som än i dag förmår
din mun till löjen röra,
du skall, när drömmande du går
vid Värtans stränder, höra,
hur vågens sorl och skogens sus
med melodier friska
en sägen, skimrande och ljus,
om flydda fröjder hviska.

Lycklig du!

Jag såg dig le i döden,
fast läpparnes skärhet svann
och brännande feberglöden
i somnande blicken brann.

Och när dina ögon lycktes
att mer ej skåda Guds dag,
ett solvarmt skimmer mig tycktes
bestråla bleknade drag.

Var det måhända en strimma
af solljus, som lifvet gaf,
du i förlossningens timma
tog med till din dunkla graf?

Var det en leende hägring,
en återspegling svag
af evighetsljusets fågring,
som lyste i dina drag?

Jag kunde ej härpå svara,
jag kan det ej heller nu.
Men lycklig den måste vara,
som slumrar in liksom du.

I dödens förgård.

I.

Där ute våras det i hult och lid,
och lekfullt sjunga välluktsfyllda vindar
bland blommande syren och ljusa lindar
sin hymn till pånyttfödelsernas tid.

Ej lifvets unga jubel mig dock når.
En villsam yrsel, som min tanke fångslar,
med kvalfull fruktan mina sinnen ängslar,
och febertrött mitt sjuka hjärta slår.

Jag ser en töcknig skymning falla skum
och hör ett sorl liksom af fjärran vatten.
Snart bryter kanske in den långa natten,
hvars morgon bräcker bortom tid och rum.

II.

Jag vänder bladen i min lefnads bok
och lefver om igen de gångna åren
allt från den första, solskensljusa våren
till denna dag, som höljts i skuggors dok.

Och mången hågkomst, som jag bäddat ner
i glömskans famn, får stundens färger åter —
de forna sorgerna på nytt jag gråter,
de forna löjena på nytt jag ler.

Jag minnes allt hvad jag har tänkt och gjort:
ett halfverk blott, som föga frukt skall bära.
Hur ringa lifvet blir, när man står nära
dess dunkla, gåtofulla utgångsport!

III.

»**F**åfänglighet, förgänglighet — se där
en mänskas lif! Som skuggan mest det farit,
och när en gång som allra bäst det varit,
då har det varit möda och besvär.»

Jag tycker mig hvar flyende sekund
de sekelgamla siarorden höra.
Med grifteklockors klang de nå mitt öra
och jaga från mitt läger nattens blund.

Sant tala de. Vårt lif ej öfvergår
den stilla dödens ljufva sabbatshvila. —
Men ändock, ändock vill min längtan ila
till jordens flyktiga och korta vår . . .

IV.

En härlig morgon . . . Fönstret står på glänt,
och drömmande mot vårlig nejd jag blickar.
Med blommors doft en hälsning vinden skickar
från skog och mark till svag konvalescent.

Guds vida värld så skön jag aldrig såg,
som där den badar nu i morgonglöden.
Mitt lefnadsmod, hårdt nära släckt af döden,
med jubel återvaknar i min håg.

Det är den öfverståndna smärtans skull,
att lifvet förr ej anad fröjd mig skänker,
och, fylld af stilla tacksamhet, jag tänker,
att glädjens blomster gro i jordens mull.

Önskan.

ch när jag mitt sista ord har sagt
och tröttadt hufvud sig lagt
att slumra i eviga hvilan in,
förläna ej den graf, som blir min,
exotiska blommors prakt!

Och res mig icke på dödens gård
en glänsande minnesvård,
där namnet skimrar i solens brand
med gyllne runor, som konstvan hand
har ristat i stenhäll hård!

Men björk, där sylvian kvittrar glad,
och asp med dallrande blad

och blommor, som trivas å vildäng bäst,
de alla mig gladde i lifvet mest —
de hägne min hvilostad.

Mitt namn är ej ett känt och berömdt
och varder snarligen glömdt . . .
Hvi rista det in å grafhäll då?
Mig är det nog, om det blott kan få
i någons hjärta bli gömdt.

Dimmor.

Det är en sval och tyst septemberkväll . . .
I gulnad strandallé jag ensam sitter,
betraktande, hur himlen strör ett glitter
af dämpadt stjärnljus öfver våg och håll.

Men aftondimman börjar sakta slå
en mjölkhvit brygga öfver fjärdens vågor,
och i dess töcken slockna snart de lågor,
som återspegla glansen från det blå.

Jag kan i dig, du dimomslutna fjärd,
ett frändetycke med min själ förnimma,
när den, berörd af tviflens kalla dimma;
ej mäktar spegla evighetens värld.

Betlehems stjärna.

Hvar gång jag blickar med tankfull håg
mot stjärnehärarnes tysta tåg
i långa decemberrätter,
jag i min aning den himmel ser,
som fordom sände sin strålgans ner
till Israels berg och slätter.

Vid mänskors bäfvan och änglars sång
en sällsam stjärna där rann en gång,
hvars ljus vi ännu förnimma.
För hvarje folk och för hvarje tid
den bådard himlarnes nåd och frid
till världens yttersta timma.

Den ledde fram öfver stiglös sand
de vise männen från Österland
till Betlehems nejder ringa,
att sanningsfursten på krubbans strå,
som seklen bidat och hoppats på,
de skulle sin hyllning bringa.

För dem det först vardt i dagen lagdt,
att mänskovisdom och mänskomakt
ej mäkta öppna och spränga
de lås och regler af synd och ve,
som vi med tyngande smärta se
vår väg till himlarne stänga.

Men barnets skuldlösa tro förmår
den dörr upplåta, som sluten står
för kraftens väldiga klubba.
Vi följde därför de vises sed
att allt vårt yppersta lägga ned
vid barnakonungens krubba.

Ty vore världen än öfverfull
af makt och klokskap, af gods och gull,
till döds vår själ skulle frysa,
om icke Betlehems stjärneljus
till evigheten från jordens grus
oss kunde leda och lysa.

Insjön.

Efter *Longfellow*.

I den allvarstysta skogen glimmar
under åsens höga, kärftva bryn
insjön, öfver hvilken aftonskyn
strör sitt gyllne stoft i särta timmar.

Högt jag älskar eder, åsar höga,
stolta vittnesbörd om Herrens makt.
Mer dock tjusar insjöns milda prakt,
evig kärleks spegelbild, mitt öga.

Notturmo.

Från sluttande löfskogsdungen
jag ut öfver nejden ser,
som mot mitt tjusade öga
i midsommarfägring ler.

Af döende aftonrodnad
än dallrar en strimma blek
på vikens vågor, som gunga
mot stranden i yster lek.

I björkarnas k̄ronor susar
melodiskt aftonens vind
och smeker med skogens svalka
och blommornas doft min kind.

Jag märker knappt, hur jag sjunker
i svärmande drömmeri,
allt medan stunderna ila
med tysta vingslag förbi.

O, kunde i sång jag gjuta
den stilla, leende frid,
som alltid hos dig jag funnit,
du väna midsommartid,

jag skulle vyssa mitt hjärta
så djupt i din ljusa ro,
att dagens oro och sorger
där aldrig funne ett bo.

Varsel.

När ängarna vänast dofta
i strålande juliglöd,
då födes inom mig ofta
en längtan att vara död.

Jag ville för evigt somna,
förr än jag tvingats att se,
hur allt skall blekna och domna,
som nu synes lifsvarmt le,

förr än mina känslor unga
fått dela ängarnas lott:
att höra höstvinden sjunga,
hur sommarens tid förgått.

Under askan.

Ensam sitter jag i kvällens timmar
framför kakelugnen . . . Glöden glimmar
varm och röd, till dess den nästan släckes
och af stoftfin aska öfvertäckes.

Blåser jag helt lätt dit in, dock händer,
att en gnista sig i djupet tänder,
visande, att än ej allt förbrunnit,
om ock färgen ifrån glöden svunnit.

I det hjärta, som mot sorger stridit
och af dagens tunga mycket lidit,
tyckes ofta varma glöden släckas
och af kolnad känslas aska täckas.

Får dock in i detta hjärtas gömma
blott en fläkt af kärleks vindar strömma,
kan en gnista väckas upp där inne,
af förbrunnen eld ett sista minne.

Vaka.

Re'n mot drömtyst midnattstid det lider,
men hans dag syns ännu icke gången.
Ännu i sin forskningsifver fången,
vakar han, fastän hans öga svider.

Arbetslampans strålar dämpadt falla
öfver bordets folianter nötta,
öfver anletsdrag, som blifvit trötta
af en rastlös tankes mödor alla.

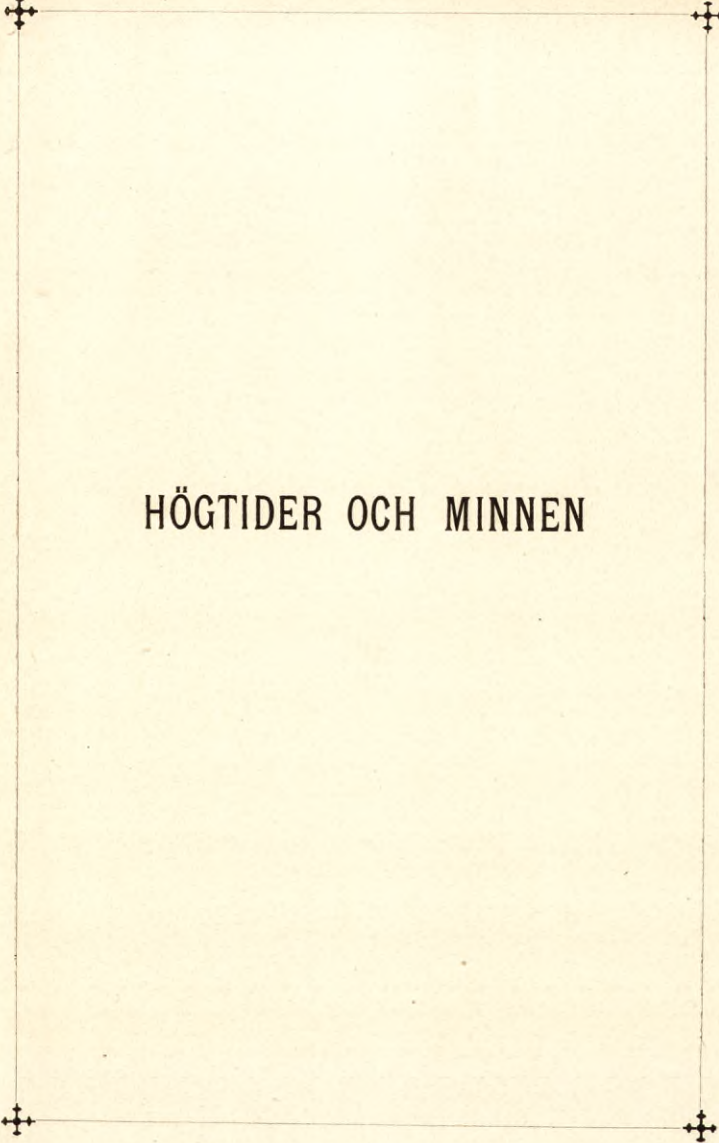
Ögonlocken varda snart benägna
att sig öfver matta glober sluta.
Hufvudet till ro sig önskar luta
efter arbetsdagens timmar trägna.

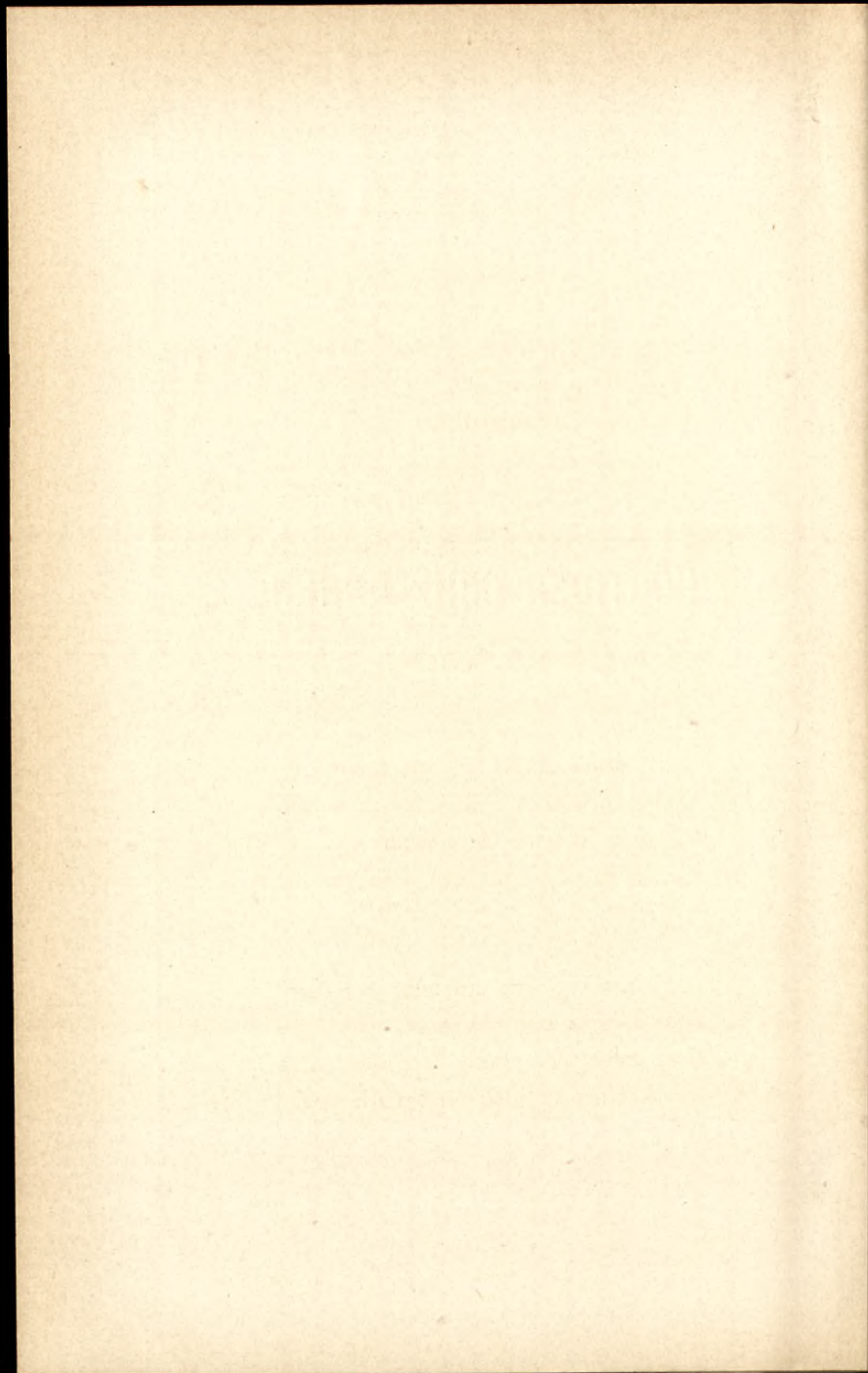
Men då skådar han i vakna drömmar,
hur det ljus, han sökt, när andra blunda,
faller öfver tiderna, som stunda,
rikt och varmt i solskensklara strömmar.

Nytändt lif i trötta blickar glimmar,
när de ljusa framtidsbilder spana,
som hans arbetstyngde ande mana
till en fortsatt id i sena timmar.

HÖGTIDER OCH MINNEN

I såningstid.

Vid Uppsala studentkårs vårfest den 13 maj 1893.

Nu spirar vårens första, späda brodd,
nu börjar odlaren sin såningsmöda
och hoppas att en gång i korn och gröda
få skåda frukterna af idog sådd.

Hur vidt kring landet än vår tanke går —
till nyröjdt hemman i den högsta Norden,
till sydligaste flik af fosterjorden —
vid harf och plog vårt folk inför oss står.

Och vi, som fått vårt arbetsfält förlagdt
till studiekamrar och till lärosalar,
vi känna folkets lif bland berg och dalar
oss stundom locka med en sällsam makt.

Men blef det också ej *vår* sträfvans mål
att åkrar skörda, meja tegar gröna,
vi ha dock odlingsvärf ej mindre sköna,
som kräfva tankens kraft och viljans stål.

Att mynta ut vårt eget kunskapsmått
bland dem, som draga arbetsokens tunga —
se där ett ädelt lifsmål för oss unga,
se där en plikt för oss, som mera fått!

Ty inom folkets andelif än står
allt, allt för mångt åkerland i träde.
Sån därför ut en ädel visdoms säde,
att ödemarkerna må se sin vår!

Slån upp naturens underfulla skrift
för dem, som på dess runor fåfängt stafvat,
och täljen dem, som blott för stunden slafvat,
hvad häfden dragit fram ur seklens grift!

Förkunnen dem, hur fädrens visa lag
än för mot våld och väld vår fria talan,
hur fädrens tro än mäktar ge hugsvalan
såväl i sorgens som i lyckans dag!

Upplåten portarna till diktens värld,
förklaren tonernas och språkets lagar! —
Sån ut, sån ut till skörd för framtidsdagar
och minsken klyftan mellan lek och lärd!

Och sådan visdom lären, som beskär
den sinnets mandom och den andens hälsa,
som nu och alltid Sverges folk kan frälsa
från allt, som på dess hjärterötter tär!

Ej egen ära akten stort uppå!
Hvad mer, om edra namn ej varda gömda!
Om de af världen snart ock blifva glömda,
kan hvad I ädlast verkaden dock ej förgå.

Ty hvarje gång från andlig nöd och natt
ett evigt väsen lossas och befrias,
är trådt ett fjät mot målet, som Messias
för mänsklighetens långa vandring satt.

Så tröttens ej, I andens såningsmän,
till hvilket lifsvärf ödet er än korar!
När för ert folk gry nya, ljusa vårar,
er möda gifver tusenfaldt igen.

Hell till våren.

Vid Uppsala studentkårs vårfest den 5 maj 1894.

Nyss från blåögd insjö lyftes isens hårda fångsel-
bommar,
nyss bland skogens dunkla furor sista snön i tårar
smalt.
Åter se vi berget grönska, medan dalen fagert
blommar,
åter se vi jorden skrudas i sin vänaste gestalt.

Milda vindarna, som fylla med sin läkedom vår
lunga,
skyn, mot hvilkens fjärrblå vidder aningsfullt vårt
öga går,
forsarna, som öfver stupen dånande kaskader
slunga —
allt ännu en gång oss manar till ditt lof, du
unga vår.

Samma lof du fordom tagit tusen sinom tusen
gångar,
och du skall det aldrig sakna under tiderna, som
gry.

Nya slakten skola sjunga till din ära nya sånger,
hvarje gång för dina strålar vinterns mörka skuggor
fly.

Ty du är och blir symbolen af den kraft, som
anden väcker,
när i dådlös vinterdvala den för alltid synes snärd.
Du är jordens återspeglning af den stora vår, som
bräcker,
när en gång vi öfverskridit gränserna af stoftets
värld.

Du är kärlekslivets högtid. Varmare hvar puls-
slag glöder.
Blommorna hvarandra sända sina tysta älskogsbud.
Sångarskarorna, som lämnat sina hem i solvarm
söder,
höja gladt bland våra lundar sina kärleksvisors ljud.

Du är löftets sälla ålder. Knopparne, som saftigt
svälla,
sädeskornet, som vi lägga i den mörka mulden ner,
liksom våra ungdomsdrömmar hoppet på en fram-
tid ställa,
på en varm och solig sommar, hvilken frukt och
mognad ger.

Vemod bor i jordens glädje. Hastigt vårens dagar
fara,
en gång skall dess ljufva fågring blekna bort och
tyna af.
Världen dagligen förkunnar flyktigheten af sitt vara
och att sommaren kan svika löftena, som våren gaf.

Men enhvar, som i sitt hjärta burit vårens fröjder
unga,
han har ej förgäfves lefvat, faller tidigt än hans
kväll.
Lifvets seger lär oss våren. Därför vi dess lofsång
sjunga,
därför ägna vi den alltid våra hjärtans varma hell.

Till Kristoffer Jakob Boströms minne.

Vid aftäckandet af hans porträtt å Norrlands nation i
Uppsala den 20 maj 1893.

När du vandrar öfver de tysta gårdar,
där Uppsala gömt sina stora döda,
och med vördnad läser de namn, som glöda
mot din blick från glänsande minnesvårdar,
ser du vid en gränspunkt bland korsens skara
äremärket öfver det djupa snille,
som med klarhet gränserna mäta ville
mellan sinnevärldens och andens vara.

Boström, Sverges Platon, har länge njutit
ädla mödors hvila i fosterjorden,
men hans minnes ljus är ej släckt i Norden,
nya forskningsrön ur hans tankar skjutit.
Än i rådssal, folkförsamling och kyrka,
än vid domarbord och i lärosalar

spörja vi alltjämt, hur hans ande talar
med den ärligt pröfvande tankens styrka.

Evighetens måttstock på allt han lade,
och hvad högst han trodde och ädlast tänkte
och systemets ordnade former skänkte
i det svenska lynnet sitt ursprung hade.
Djup som Norrlandsälven hans tanke välde,
norrskensklara lyste hans snilles lågor,
när om människoandens högsta frågor
han med siarlugn sina domslut fällde.

Om i ungdomshemmet vid Fyris' bölja,
som åt Norrlands söner man byggt, du träder,
ser du där från raden af lärofäder
Boströms klara tänkareblick dig följa.
Må den gamle vittna till sena tider,
hur för mängdens gunst han sig aldrig böjde,
men till ädel fejd sina vapen höjde,
stod han ock allena i dagens strider!

Vid jubelfesten 1893.

När Martin Luthers frihetstankar hunnit
till våra landamären tränga fram,
förgingo åldrar, innan helt de vunnit
vår under påfvisk trældom fångna stam.
Söfdt in vid rökelse och litania,
förstod vårt folk ej fullt de lösenord,
som manade det kraftigt att befria
från andligt slafveri vår fosterjord.

Kung Göstas tid var flydd. Hans sonson bidde
att lägga under romerskt hägn vårt land,
jesuitismens sluga redskap smidde
åt Sverges söner nya fångselband.
På utländskt mål man åter böner höjde
och mässor sjöng i folkets helgedom,
och åter svenska sinnen fromt sig böjde
för härskarorden från det fjärran Rom.

Men än man mindes, hur mot fångenskapen
en mäster Olof slungat sin protest,
och än man ägde kvar de blanka vapen,
som han en gång mot tyranniet hvässt,
och därför skapades af seklets strider
den andens folkförsamling, hvilken skref
ej blott för stunden, men för sena tider
vår tros, vår forsknings stolta frihetsbref.

Uppsala möte kom att seger gifva
åt hvad de ädlaste i tiden tänkt,
att Sverges folk ett testamente skrifva,
som hölle andens frihet oförkränkt.
Den kraft, hvarmed det enade vår kyrka,
i fejder pröfvades och växte ut
till den af ädel trosglöd burna styrka,
som Europas skyddsvärn blef till slut.

Väl ägde kanske mötets fäder föga
af bildade naturers känslighet,
som har för gamla formers värde öga
och allt hvad godt de skänkt att rädda vet,

men i dess högre mått de voro rika
på viljans härdade och fasta stål,
som aldrig medla kan och aldrig vika,
när kampen gäller höga ändamål.

Den Helga Skrift, som Luthers kyrka ryckte
ur klostercellens ängsligt skumma natt,
blef nu till värn för andligen betryckte
i allas händer utan tvekan satt.
Dess ord förklarades för alla tider
ett rättesnöre vara för vår tro,
en domare i alla meningsstrider,
som ur bekännelsernas mångfald gro.

Den svenska forskningens bestånd var tryggadt,
vårt lärosäte, lyckt i många år,
stod upp, af folkets kärlek öfverskyggadt,
att se sin andra, löftesrika vår.
Och sextonhundralets gryningsdager,
som eljest såg blott strid och brott och nöd,
bestrålade ändock den första lager,
vår Alma Mater sina söner bjöd.

Men när vi nu på andens fria banor
till strids för sanningen och ljuset gå
och bida segerns lön åt våra fanor,
då må för våra blickar alltid stå
af fädrens hårda frihetskamp ett minne,
som ädelt manar oss att liksom de
med oförskräckt och offervilligt sinne
åt allt hvad heligt är oss själfve ge.

Må aldrig dock det flyddas hågkomst blifva
en skrinlagd skatt, som dagens ljus knappt tål
och har, när den en högtidsstund fått gifva
förökad glans och stämning, fyllt sitt mål!
Inför en eftervärld vi illa svara
för vårdandet af våra fäders arf,
om det ej genom oss en grund får vara
till ljusare och bättre tidevarf.

På Gustaf Adolfsdagen.

Vid Posterländska studentförbundets i Uppsala minnesfest 1893.

Hvar gång den första drifvan har med sin hvita
fäll

sig lägrat öfver bygder hundramila,
vi pläga enigt samlas i skum novemberkväll
att med vår tanke till det gångna ila.
Inför det största minne, som våra häfder gömt,
ett minne, som ej seklen till död och glömska dömt,
vi låta dagens heta fejder hvila.

Den ädla hjältesaga, hvars hågkomst vi begå,
den är oss känd och kär från barndömstider.
Förr än dess djupa mening vi mäktat fullt förstå,
vår håg dock värmts af Gustaf Adolfs strider.

Från sommargröna Rügen vi ofta honom följt
till ödesdigert Lützen, af höstens dimmor höljdt,
där för sin tro han hjältedöden lider.

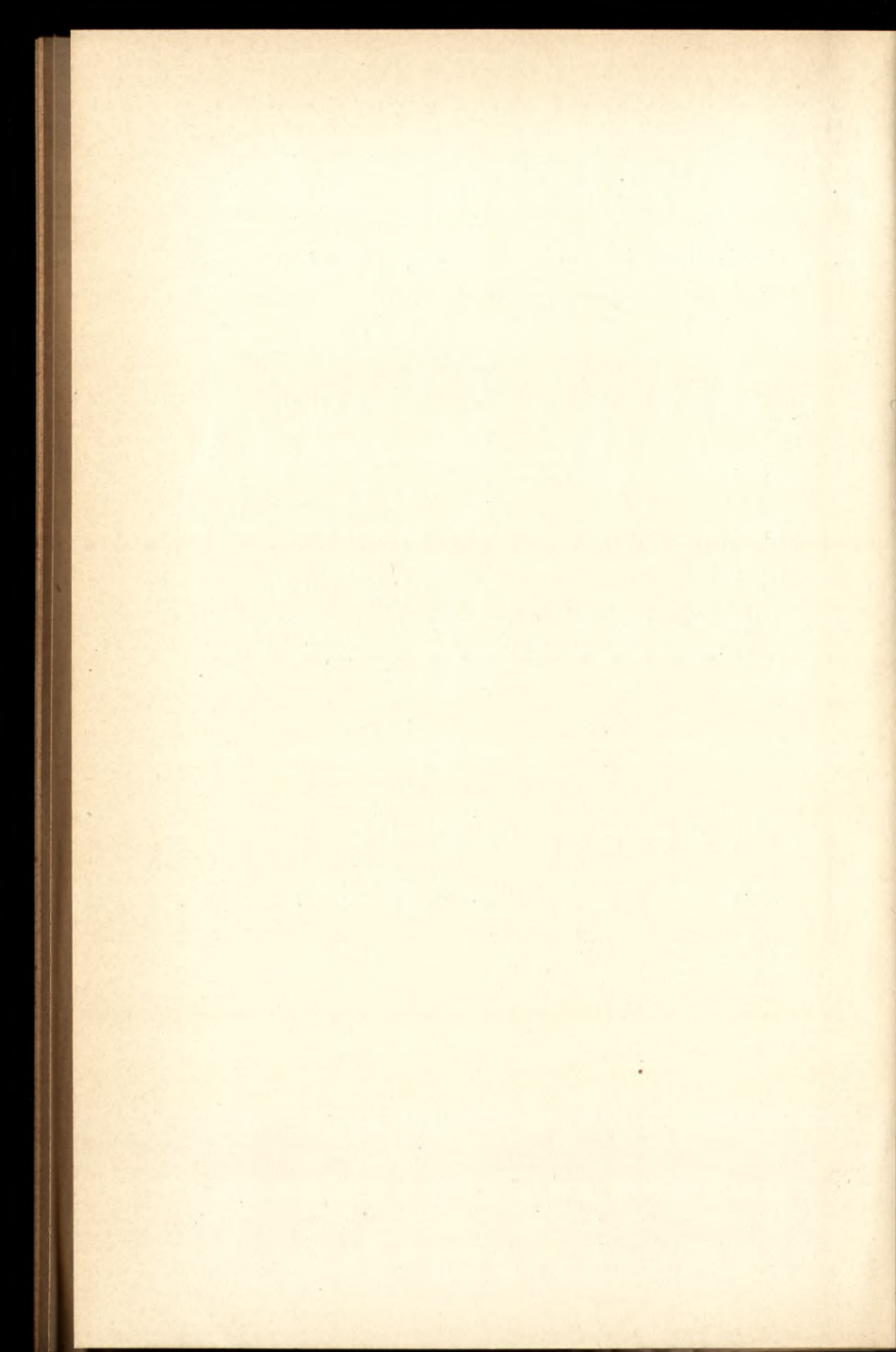
Ej skrytsam flärd oss bjuder att ge vår hyllnings-
gärd

åt segrarne, som följt hans ljusa fana,
ej kalla vi hans skepnad ur minnets tysta värld
blott af en andelös och inlärd vana.

Nej, hjärtats djupa trängtan att styrkas i sin tro,
att ur vår strid för ljuset en gång skall seger gro,
oss tvingar att hans bild inför oss mana.

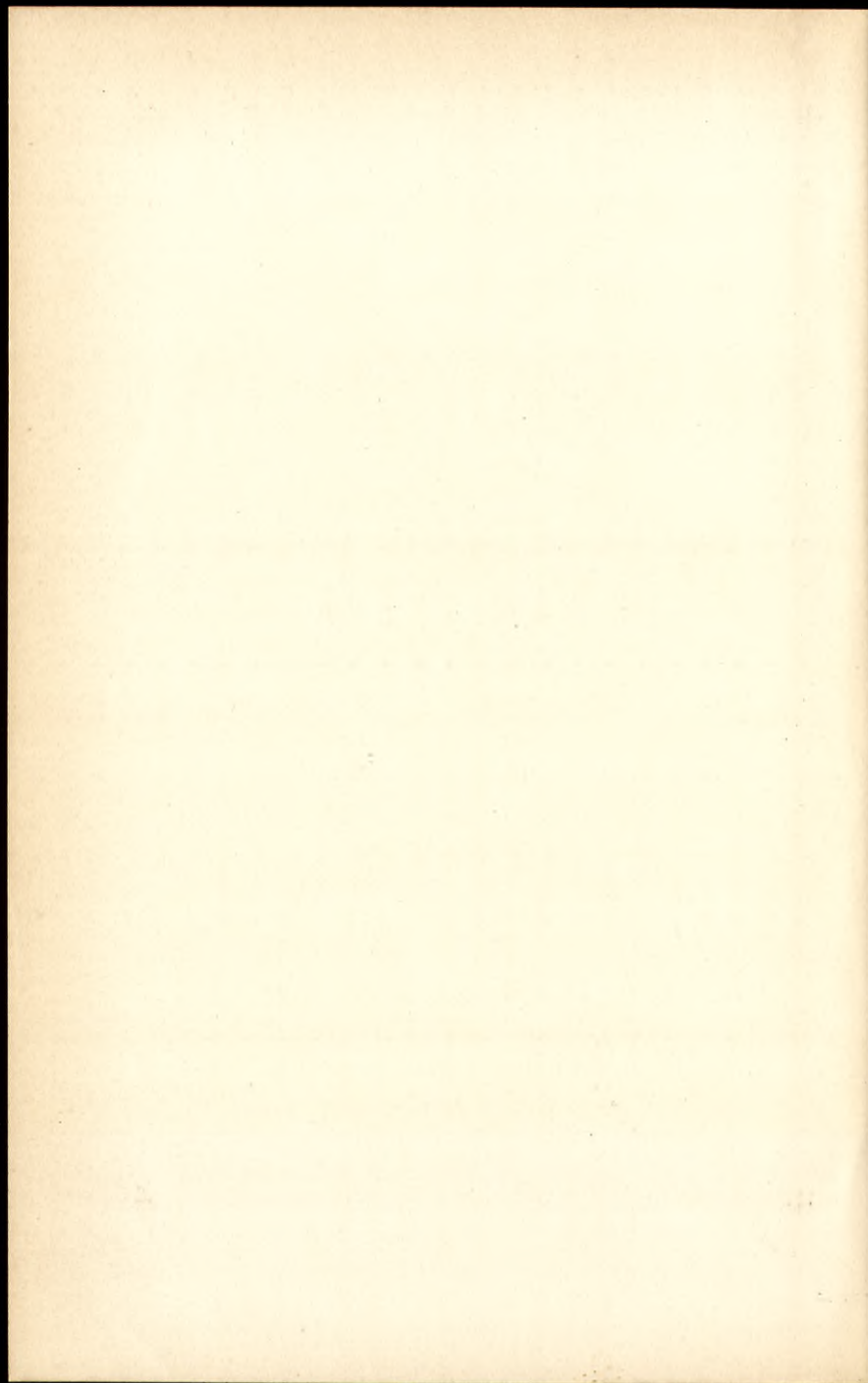
Ett litet folk vi äro, och det blef ej vår lott
att med vårt maktspråk världens öden länka,
men blott likt hjältekungen vi hafva rätt förstått
att om vår sändning högt och ädelt tänka,
då, Sverige, huru ringa din post än blifvit ställd,
ännu ett ljusets Lützen, ett andens Breitenfeld
du skall förmå åt mänskligheten skänka.

EN KÄRLEKSVÅR

Kärlek.

Du spörjer mig, hvarför jag har dig kär,
men fåfängt mina tankar svaret leta,
ty kärlek är en underfull myster,
som man blott känna kan, men aldrig veta.

Blott det jag vet, att du mitt hjärta tog,
när jag dig skådade för första gången,
att du min unga själ i bojor slog,
som hålla mig för hela lifvet fången.

Din vän för alltid blef jag, när jag känt
ditt väsens grundton ädel godhet vara,
men hur i flammor du mitt inre tändt,
jag ännu aldrig kunnat helt förklara.

Väl värmdde mig ditt mörka ögonpar,
väl log du tjusande med läppar röda,
men ej din fågring endast det dock var,
som kom mitt hjärta varmare att glöda.

Som våren spirar med sin rikedom
ur vinterfältet, armt och öfvergifvet,
och öfversållar det med doftrik blom,
så fick en gång min unga kärlek lifvet.

Hvar akt i vårens lif jag icke vet,
men fröjdas åt dess färg och doft och skimmer.
Jag känner ej min kärleks hemlighet,
men jublande dess lycka jag förnimmer.

Så spörj mig ej, hvarför jag har dig kär,
ty fåfängt mina tankar svaret leta!
Ack, kärlek är en underfull myster,
som man blott känna kan, men aldrig veta . . .

Hågkomst.

Jag minnes än från vår bardom,
hur arla en junidag
till svala och tysta skogen
vi vandrade, du och jag.

Af friskaste lingonriset
du skulle binda en krans,
och grant vi letade samman
det allra bästa, som fanns.

När så vi samlat tillhoppa
ett doftande, ljusgrönt fång
af smidiga, fina tågor,
kom bindandet snart i gång.

Hvartill du flätade kransen,
för längesedan jag glömt,
men har från den tida stunden
en leende hågkomst gömt.

Sig hände, att när du bundit
en slinga, böjlig och vek,
så lindade du dess bladverk
kring hufvudet som på lek.

Och åt den barnsliga fågring,
som präglade dina drag,
förlänte den blyga kransen
ett oförgätligt behag.

Nu längtar jag ofta skåda
den fagra synen på nytt,
men lingonriset jag önskar
i dunkel myrten förbytt.

Sensommar.

När inne i skogens dunklaste djup
ej rosorna mera glöda,
men blommande ljungen å mossklädt stup
lyser med klockor röda,

då vill jag dig tälja, min hjärtanskär,
en saga, som känd är vida,
en saga om kärlek, som glöder skär
utan att vissna tida.

Den liknar ljungen å skyhögt berg,
som lyser rodnande fager,
när blek öfver parkernas gula färg
skimrar en höstlig dager.

Den blommar, när locken hvitnar till snö
och åldern kinderna fårar,
den hoppas, när hjärtats slag vilja dö,
ännu på nya vårar.

Vakna drömmar.

Från dagens trägna, allvarsamma id,
som fordrar all min kraft och all min tid,
min tanke ofta styr sin snabba färd
till mina ungdomsdrömmars ljusa värld.

För några ögonblick en gäst jag är
hos dig, som blifvit mig för lifvet kär.
Du smyger dig förtroligt i min famn
och hviskar blidt och smekande mitt namn.

Din lena kind du lutar emot min,
min blick försjunker drömmande i din,
hvert kärleksord, som från min mun du hör,
i dina ungdomsvarma kyssar dör.

Och från mitt hjärta flyr allt sjukt och tungt,
när ditt jag känner klappa friskt och ungt.
Inom mig jublar lifvets fulla glöd,
jag vet ej mer, att det finns sorg och död.

Bevingad är dock tiden . . . Snart förbi
är mina drömmars ljufva svärmeri.
Men när till mina värf jag återgår,
ler öfver dem en glans af sol och vår.

Ett afsked.

Från bangårdens mänskovimmel
det rasslande tåget gled
i kylig decemberafton
vidt ut öfver järnsmidd led.

I dallrande, klara ljuset,
som öfver perrongen låg,
ditt anletes drag, du kära,
jag småningom svinna såg.

Och när jag ej mer dig skönjde,
det var dock, som om jag känt,
hur än dina fagra ögon
mig värmande blickar sändt.

Det var, som hade det ljudit
ett eko än i min själ
af rösten, som nyss mig sade
sitt blida, stilla farväl.

Men framåt ilade färden
med våldsamt, hvinande brus
mot nejdernas hvita fjärran,
belyst af stjärnornas ljus.

Jag kände ej vinterkylan,
som is öfver fönstret drog —
mig tycktes, att doft af rosor
från rutan emot mig slog.

I vildmarker.

Ofver skogen väfver solnedgången
fina slöjor af sitt röda gull.
Ljumma vindar sjunga aftonsången,
af linnéors doft hvar fläkt är full.

Sommargröna stigarne vi vandra,
draga djupt i skymningsdunklet in.
Våra blickar söka varmt hvarandra,
kärligt lägger du din arm i min.

Och när vi så långt från bygden hinna,
att ej lifvets larm oss längre når,
frida hviloställen lätt vi finna
mellan branta stup och gröna snår.

Tufvorna omkring oss lysa röda
af den smultronskörd, som mognat först —
rödare dock dina läppar glöda,
när de släcka mina läppars törst.

Tjärnen speglar mellan furor höga
himlen, som i aftonskyar blödt —
varmare dock speglas af ditt öga
rosig himmel, som vår lycka födt.

Genom våra sinnen mäktigt strömmar
vilda nejdens underliga ro,
och inom oss vakna gamla drömmar,
gamla sagor börja vi att tro.

Jag är ungersvennen, som har dragit
i den trolldomsfulla skogen in,
du är huldran, som hans sinne tagit
och för lifvet honom gjort till din.

Färgspel.

ch bjällrorna sjunga sakta
sin monotona sång,
och genom den dunkla skogen
går släden mjukt sin gång.

Jag sitter i tysta drömmar,
och du gör likaså —
det är, som om stundens tankar
förstummat oss båda två.

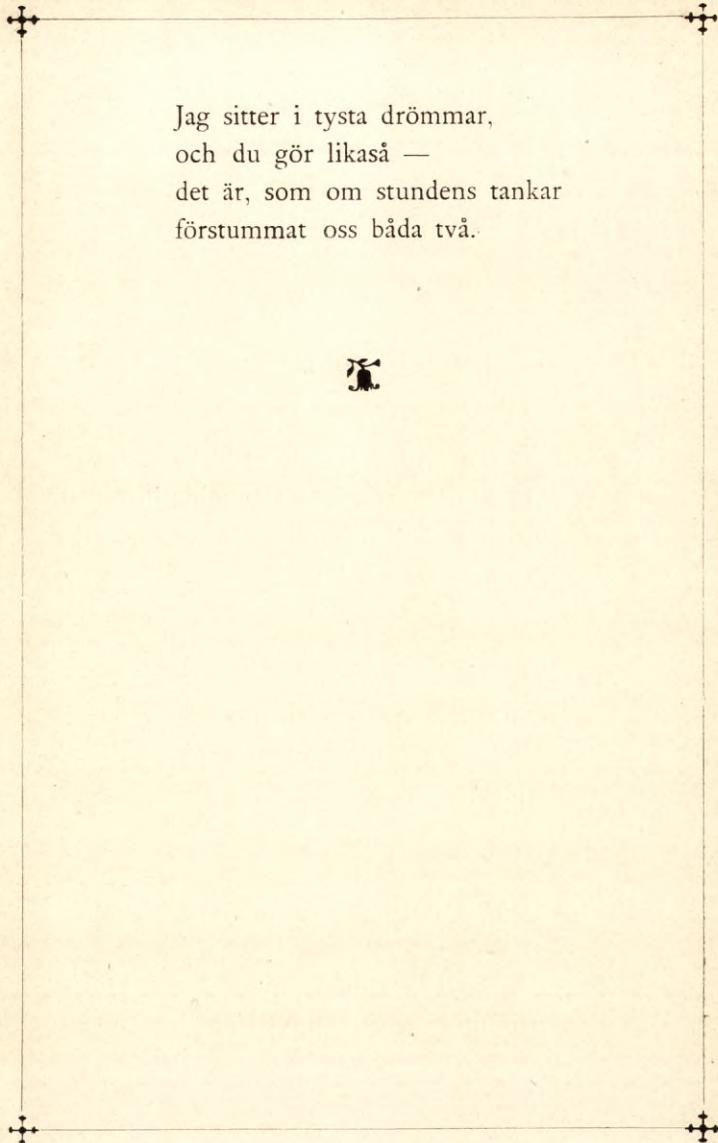
Vi sågo helt nyss, hur solen
sjönk ner bakom fjärran berg
och göt öfver horisonten
en rodmande aftonfärg.

»Af kärlekens unga lycka,»
jag tänkte i samma stund,
»en bild är den röda kvällskyn
å trohetsfärgad grund.»

Men hastigt ändrades taflan . . .
Den rosiga färgen brann
ej länge, förr än i töcken
den löstes upp och försvann.

Då rann i min håg en tanke,
en bitter och vemodsfull,
att kärlekens fröjd kan blekna
likt kvällskyns glimmande gull.

Men åter jag ser mot himlen,
som nu är oändligt blå.
Se'n glädjens färg har förbleknat
syns trohetens än bestå.

Jag sitter i tysta drömmar,
och du gör likaså —
det är, som om stundens tankar
förstummat oss båda två.

Serenad.

Nu breder vårnattens bleka
och drömfulla skymningsljus
en slöja af dagar veka
kring tysta, sofvande hus.

Jag står med en sångarskara
invid min kärestas gård
att unga känslor förklara
i jubelfyllda ackord.

Och när du väckes, du kära,
ur drömmarnes ljusa ro,
slå tonernas välljud skära
från mig och till dig en bro.

De känslor, som ej min tunga
förmått att tolka för dig,
ha nu till din själ, du unga,
i sången funnit en stig.

Och medan rytmerna tona
i brusande, mäktig ström,
du drömmer om krans och krona
en tjusande, härlig dröm.

Den sista tonen förklingar
så vekt, att du knappt det hör —
blott suset af vindens vingar
ånno tystnaden stör.

Men när vi från fönstret tåga,
jag kan i min aning se,
hur varmt dina blickar låga,
hur blidt dina läppar le.

Min sista hufvudgård.

Hvart blad, där du har gifvit
din unga kärlek ord,
som sagt, hur jag dig blifvit
den käraste på jord,

hvert blad jag troget gömmer,
tills lifvets dag är slut
och dödens kalk jag tömmer
till sista droppen ut.

Men när jag se'n är vorden
i hviloskruden klädd
och i den tysta jorden
man reder mig en bädd,

den sista hufvudgården
mig skänke då de bref,
där förr en gång i världen
ditt hjärtas bikt du skref.

Med detta testamente,
som mig din kärlek gaf,
förmultne jag och vänte,
att ur min stilla graf

en gång jag väckes åter
af den barmhärtighet,
som himlen ena låter
de band, dem döden slet.

Till hafs.

Nu leka vårliga brisar
här ute på solig fjärd.
Till skärgårdens sommarställen
vi göra i dag en färd.

Mot glittrande, mörkblått hafsband
vår ångare snabbt oss bär
emellan löfklädda holmar
och leende, gröna skär.

En undangömd vrå vi sökt oss
på tältöfverskuggadt däck —
du sitter bredvid mig, lutad
mot relingens smärta räck.

Halft innerligt, halft förstulet
du smyger din hand i min.
I ögon, som le af lycka,
jag läser mig vara din.

Och medan vågorna sjunga
kring ångarens bog och stäf,
min tanke målar en tafla
på drömmarnes ljusa väf,

en tafla, som återgifver
den solbelysta minut,
då vi, med löften förenta,
på lifvets fjärd lägga ut . . .

Beständighet.

Det är ej blott ring och löfte,
som göra dig till min brud,
ty vigdes vi ej för världen,
du vore dock min för Gud.

Vi hafva tillhört hvarandra
allt från den första minut,
vår kärleks slumrande gnista
i flammande eld slog ut.

Jag älskar dig ännu sådan
jag skådade dig en gång
i svärmiska ungdomsdrömmar,
som tagit röst i min sång.

Men skulle din bild ej alltid
bevara alla de drag,
som den för mitt hjärta ägde
vår kärleks födelsedag,

skall du dock ständigt mig blifva
så kär som du fordom var.
Jag älskar minnet. Du gömmer
det käraste, som jag har.

Hemåt.

Genom mildjup skog går färden
i den ljusa junikväll
till den stilla vrå af världen,
där jag har mitt barndomstjäll.

Tyst du sitter vid min sida,
låter blicken tankfull gå
öfver insjöfjärdar vida,
öfver bergskonturer blå.

Van vid stadens granna parker,
främmande du ännu är
för de karga, vilda marker,
som ditt öga möta här.

Men när kärleksfullt du tager
i beskådan denna trakt,
dit min längtan ofta drager,
ledd af stilla minnens makt,

skall du lika kär den skatta
som för mig den är och var,
och du skall mitt väsen fatta
af den nejd, mig fostrat har.

En gammal visa.

Nu färgar solnedgången fjärden
i violett och rödt och guld.
Kring dunkla skogar, gröna gärderna
sig kvällens tystnad breder huld.

Här inne sitter jag i drömmar,
och nästan andaktsfullt jag hör
den välljudsvåg, som mot mig strömmar,
när du pianots strängar rör.

Du valt en visa, där ej orden,
blott tonerna ge känslan röst.
Min tanke vaggas den från jorden
till fjärran rymd af ro och tröst.

Så helt mitt innersta att fånga
dess konstlöst enkla tongång vet,
att visan ej bland visor många
kan falla i förgätenhet.

När helst jag hör dess toner klinga,
hur tiden växlar än och går,
så skola de min ande bringa
en hälsning från min lyckas vår.

Min ungdoms smärta och dess gamman,
hvert hopp, som lyst min väg på jord,
allt skall likt ekon smälta samman
i dessa välljud utan ord.

Och när jag ser min lifsdag svinna
likt denna aftonstund en gång,
då, gamla visa, låt mig finna,
i dig min ljufva svanesång!

Flyende sommar.

Det lider mot sommarens sista tid,
och åkern står skördemogen.
Det bleknar och gulnar i hult och lid,
och lingonen rodna i skogen.

Att byta vårt soliga friluftslif
mot stadens tvång stå vi redo.
Hur hastigt bland landtliga tidsfördrif
förbi oss veckorna gled!

Men ännu vi vandra omkring en gång
till alla de kära ställen,
där ofta vi vistades dagen lång,
från morgonen och till kvällen.

Vi taga vår stråt öfver mejad teg,
förr rik på viol och ranunkel,
vi styra på barrtäckt led våra steg
till skogens villande dunkel.

Vårt afsked vi bringa till stålblank vik
från björkbeskuggade stränder.
I fjärran forsarnes vågmusik
sitt sista farväl oss sänder.

Hvar dröm, vår hoppfulla kärlek drömt,
i dagar, som runnit sälla,
ett solskensglittrande minne har gömt,
hvert än vi vår kosa ställa.

En saknad, blandad af fröjd och ve,
vår varelse tager fången.
Det är en lyckans vårdag vi se,
för evigt, evigt förgången.

Salongen och lifvet.

Du har mig bländat mången gång,
där ungdomsglad du sitter
i rik och strålande salong
bland lyx och glans och glitter.
Min tjusning har du ofta väckt,
när kring din kropp sig smyger
i plastiskt mjuka veck en dräkt
af silkeslena tyger.

Och dock — långt fagrare du är,
när, trogen i det lilla,
din kraft och omsorg du beskär
åt hemmets värf, de stilla.
Långt vänare din ungdom ler,
när hvad du ädlast tänker

din blick den djupa värme ger,
som hjärtats glöd blott skänker.

Vår hug, vårt hjärta, vårt förnuft
till drifhusplantor blifva,
om blott salongens kvafva luft
dem hägn och sol skall gifva.
Du är för god att tvina där . . .
Mig följ i världen vida,
där för hvad godt och ädelt är
det lyster mig att strida.

Du älskade! Mig gafs ej makt
att bördens glans dig bjuda,
och aldrig i juvelers prakt
jag skall dig kunna skruda.
Men jag har kärlek, kärlek nog
att offra intill döden
åt den, som helt mitt hjärta tog. —
Kom, dela mina öden!

Evig framtid.

Jag drömde, att min ålderdom jag nått
och såg min lefnadsdag mot väster stupa.
Min kind var vissnad och mitt hår var grått,
och öfver pannan drogo fåror djupa.

Och du, mitt hjärtas älskling, var ej mer
en strålande och ungdomsfager kvinna —
du hade sett din sommarsol gå ner
och vemodsbleka vintersolen rinna.

Men kärleken, som gjorde oss till ett
i den förgångna vårens ljusa dagar
och blef den samma under ljuft och ledt,
den lydde ej förgänglighetens lagar.

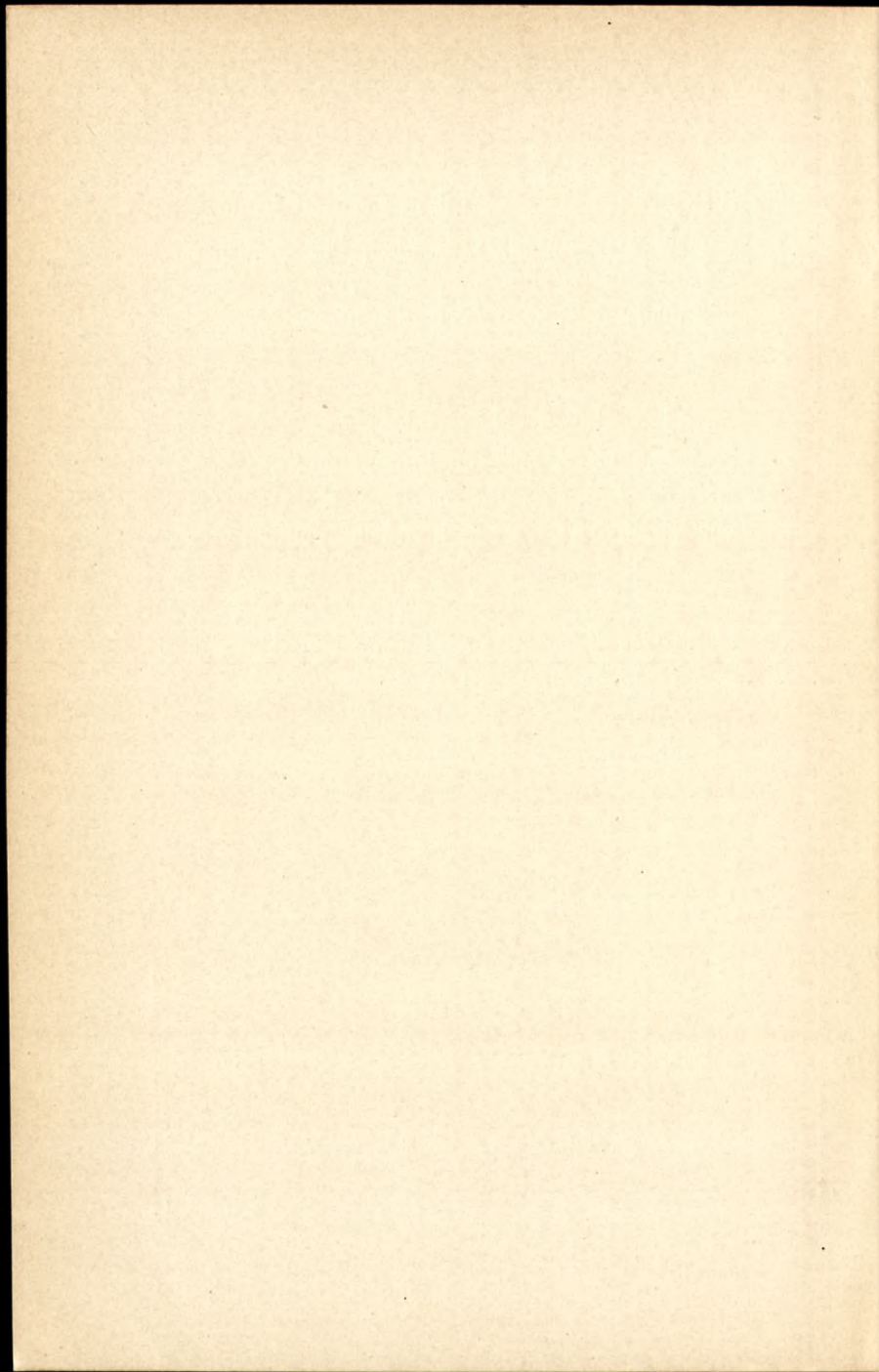
Väl gick vår längtan till den fjärran hamn,
där tidens stormupprörda vågor lugnas,
väl önskade vi sjunka i den famn,
där med en evig ro de trötte huggnas.

Men i vår bidan låg ej dödens ve,
ty inom oss vi buro en förhoppning
att i de drömda världarne få se
vår kärlek gå i ny och högre knoppning.

Därför jag kysste dig med samma glöd
som i vår ungdomskärleks första timma,
då vi, förenade för lif och död,
en solljus framtid sågo mot oss glimma.

Innehåll.

Skiftande blad.

Sin egen man	7
Fädrens minne	8
Blanka vapen	10
Diktens värld	12
Gamla mor	16
Vid helgmålsringningen	19
Hembygdsminnen	22
Fiskartorpet	26
Lycklig du!	29
I dödens förgård	31
Önskan	35
Dimmor	37
Betlehems stjärna	38
Insjön	41
Notturmo	42
Varsel	44
Under askan	45
Vaka	47

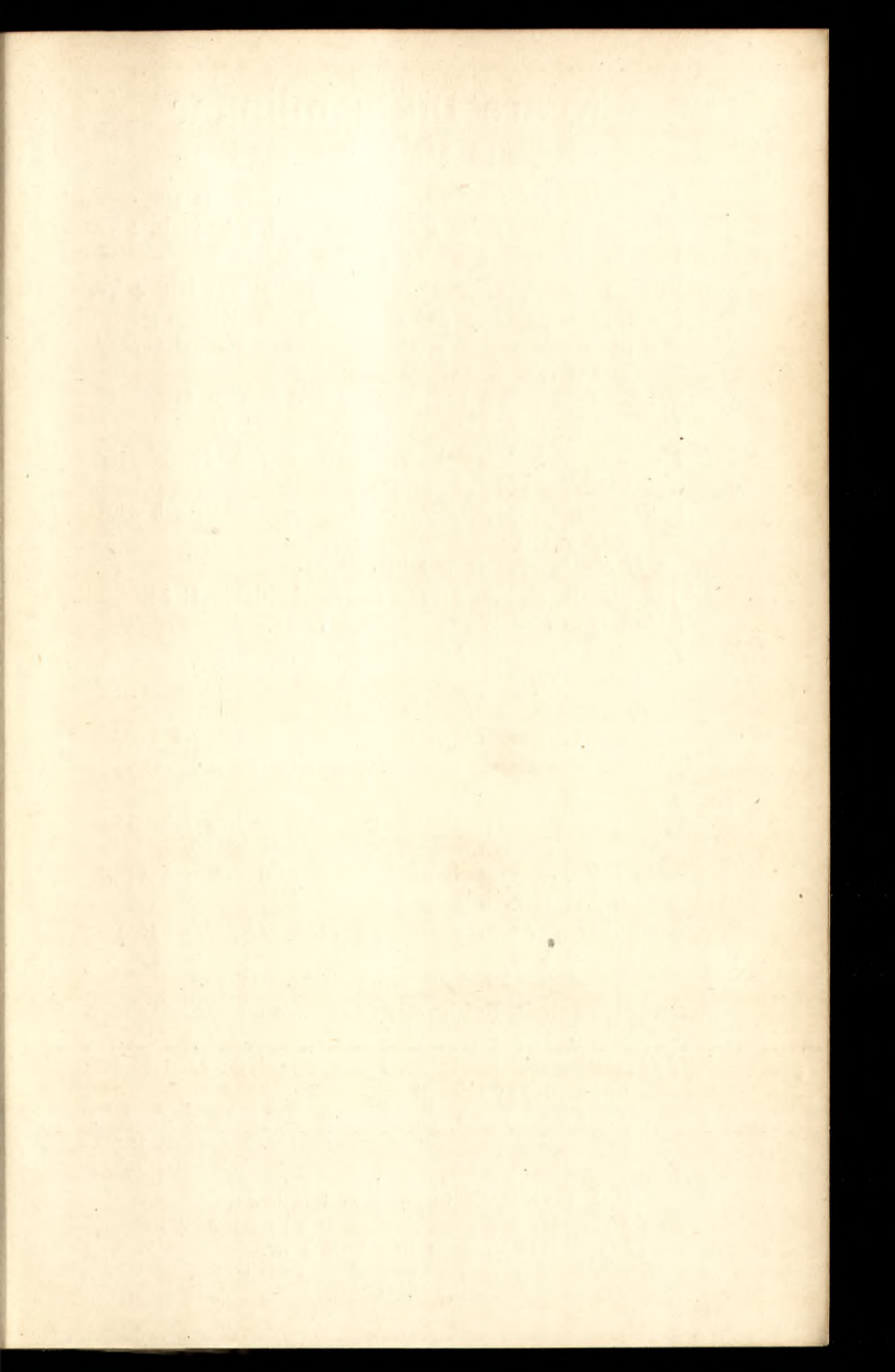
Högtider och minnen.

I såningstid	51
Hell till våren	55
Till Kristoffer Jakob Boströms minne	58
Vid jubelfesten 1893	60
På Gustaf Adolfsdagen	64

En kärleksvår.

Kärlek	69
Hågkomst	71
Sensommar	73
Vakna drömmar	75
Ett afsked	77
I vildmarker	79
Färgspel	81
Serenad	84
Min sista hufvudgård	86
Till hafs	88
Beständighet	90
Hemåt	92
En gammal visa	94
Flyende sommar	96
Salongen och lifvet	98
Evig framtid	100

Nyare Diktsamlingar

utkomna på ALBERT BONNIERS förlag.

- Alfaro, *I gryningen*. Sånger och Ballader. 3: 50.
Björck, Ernst, *Valda Dikter*. 4:e uppl. 3 kr.; inb. 4 kr.
Damm, Ivar, *Dikter*. 1: 50; inb. 2: 50.
Fredin, Edv., *Efterlämnade dikter*. 2: 75; inb. 4 kr.
Fröding, G., *Guitarr och Dragharmonika*. Mixtum pictum
på vers. *Andra uppl. genomsedd och något tillökad*.
2: 25; inb. 3: 25.
— *Nya dikter*. 2:a upplagan. 3 kr.; inb. 4: 25.
Hallström, Per, *Lyrik och Fantasier*. 2: 75.
Heidenstam, Verner v., *Vallfart och Vandringsår*.
Dikter. 3 kr.; inb. 4: 50.
Hertzberg, Rafaël, *Barndomshemmet*. Bilder och stäm-
ningar. 1: 50.
— *Finska toner*. 1: 50; inb. 2: 25.
Josephson, Ernst, *Svarta rosor*. Dikter. 1: 25.
Kléen, Emil, *Helg och söcken*. 1: 25.
Levertin, Oscar, *Legender och Visor*. Dikter. 2: 75;
inb. 4 kr.
— *Nya dikter*. 3 kr.; inb. 4: 25.
Mörner, Birger, *Tattar-Blod*. Ett dikthäfte. 1 kr.
Reuter, Jonatan, *Nya Sånger och Dikter*. 2: 75;
inb. 3: 75.
Rydberg, Viktor, *Dikter*. 1:a saml. 4 kr.; inb. 6 kr.
— *Dikter*. 2:a samlingen. 2: 75; inb. 4: 50.
— *Faust*. Sorgespel af GOETHE. Öfvers. 2:a uppl.
4: 75; eleg. inb. 6: 75.
Strindberg, Aug., *Dikter på vers och prosa*. 1: 50;
inb. 2: 50.
— *Sömgångarnätter på vakna dagar*. 1: 50.
Strömmerstedt, Frithiof, *När knoppen vissnar* och andra
dikter. 1: 50.
Tavaststjerna, Karl A., *För morgonbris*. Dikter. 2:a
uppl. 2: 75; inb. 3: 75.
— *Nya Vers*. *Vuxen för hemmet*. — *Fågelfri derute i*
verlden. — *Från pojkkåren*. 3:ne dikter. 2: 50; inb. 3: 50.
Topelius, Zach., *Sånger*. I. *Ljungblommor*. Sjunde af
förf. reviderade uppl. 3 kr.; inb. 4 kr.
— *Sånger*. II. *Nya blad*. 2:a uppl. 3 kr.; inb. 4 kr.
— *Sånger*. III. *Ljung*. 3 kr.; inb. 4 kr.